

KAIP SIEKTI
DIEVO NUMATYTŲ
TIKSLŲ
IR ĮGYVENDINTI
TAU SKIRTĄ
PAŠAUKIMĄ

Pašaukti laimėti

KRIS VALLOTTON

LIZOS BEVERE PRATARMĖ

*Šią knygą skiriu savo mamai, kuri, būdama
vos dvidešimties metų, neteko sutuoktinio – savo svajonių vyro.*

*Likusi viena su dviem mažais vaikais ir skausmo
perverta širdimi, ji skynėsi kelią į gyvenimą be galo gražiai ir
su didžiule ištvirme. Net ir vėliau, kai tragedijos ir sunkumai
toliau lyg sunkus, juodas debesis persekiojo mūsų šeimą,
mama išliko ryški šviesa, šviečianti tamsoje.*

*Neįtikėtina mamos meilė nešė pernešė mane
per sunkiausias situacijas, jos tikėjimas manimi
lig šiol iš kažkur giliai mane motyvuoja. Ji yra lyg angelas
man ant peties, karščiausia mano sirgalė, bičiulė ir
palaikytoja patiriant gyvenimo audras. Ji prajuokina,
kai man liūdna, primena, kas aš esu, kai išklystu iš kelio,
ir džiūgauja dėl mano pergalių.*

*Myliu tave, Mama!
Tu pirmoji patikėjai manimi ir išmokei,
kad man skirta laimėti!*

TURINYS

PRATARMĖ / 13

IŽANGA / 15

1. Kapitonas Amerika / 19
2. Iš vidaus į išorę / 27
3. Silpnumas glumina išmintinguosius / 51
4. Savo pašaukimą rasi tarp saviškių / 65
5. Giminingų sielų beieškant / 85
6. Apsuptas kvailių / 101
7. Atrask ir užimk savo vietą / 129
8. Neperženk mano ribų! / 137
9. Žaizdro liepsnose / 149
10. Skausmo keliu / 161
11. Keliai ir takeliai, vedantys į sėkmę / 175
12. Akmens luito tašymas / 189
13. Kai atsiveria dangus / 199

KILNUMO Į(SI)VERTINIMO TESTAS / 211

PRATARMĖ

*Argi tau neįsakiau: 'Būk stiprus ir ryžtingas'?
Taigi nesibaimink ir nenuogąstauk,
nes VIEŠPATS, tavo Dievas, su tavimi,
kad ir kur eitumei!*

Jozuės 1, 9

Kad ir kur pažvelgčiau, matau žmones, prislėgtus baimės ir neryžtingumo. Akivaizdu, kad priešas pakerta drąsą ir tai panaudoja kaip ginklą, siekdamas daugeliui iš mūsų sukliudyti visa širdimi sekti paskui Dievą. Kaip tik todėl daugeliui nepaprastai svarbu išgirsti pagrindinę šioje knygoje aidinčią žinią. Joje mano bičiulis Krisas pasakoja apie išbandymus ir sunkumus, su kuriais pats susidūrė, ir tai daro ne šiaip sau. Jo pasakojimai padės suprasti, kad Dievas yra didesnis už bet kokią situaciją, su kuria susiduriame. Autorius ragina suvokti, kad jei tik leisime Jėzui dalyvauti mūsų gyvenime, tai tikrai nepralaimėsime. Nepaprastai svarbu išsiugdyti įprotį nuolatos prisiminti situacijas, kai Dievas atskubėdavo į pagalbą. Tai reikšminga strategija, siekiant atremti mus apraizgyti besikėsinančią baimę! Kaip ir Krisas, mes tikriausiai irgi galime prisiminti daugybę kartų, kai Dievas įsikišdavo mums jau bepalūžtant, beveik nuleidus rankas. Ne kartą liudijome, kaip Dievas padarydavo kažką nuostabaus mums išgy-

venant juodžiausias situacijas. Kaip Kriso pasakojimas apie Dievo suteiktas pergales jo gyvenime įpučia mums vilties, taip ir mes išsiugdyme įprotį prisiminti ir dalytis su kitais, ką gero Viešpats mums padarė. Tokie prisiminimai sužadina tikėjimą ir suteikia jėgų drąsiai ir tvirtai pasitikti sunkumus, žinant, kad Dievas vėl suteiks mums pergalę!

Kviečiu pasinerti į šios knygos puslapius – tiksliau sakant, prisisegti saugos diržus ir leistis į pašėlusiai smagų pasivažinėjimą drauge su Krisu. Tai svaiginanti kelionė, prasidėjusi tą dieną, kai pasimetęs paauglys sėdo prie dūmus spjaudančio surūdijusio '57 *Ford Fairlane* kledaro, pravardžiuojamo „Kapitonu Amerika“, ir besitęsianti iki šlovingų viršukalnių, kai savo akimis regėjo Dievą įkuriant šiandien jau viso pasaulio veidą keičiančią „Betelio antgamtinės tarnystės mokyklą“ (angl. *Bethel School of Supernatural Ministry*).

Visi atsiminkime, kad užgriuvus sunkumams, tereikia pakelti akis į dangų, tikėti mūsų Gelbėtojo malone ir žinoti, kad kartu su Juo mums skirta laimėti!

LISA BEVERE

Messenger International

IŽANGA

Pasaulyje gyvena daugybė nuostabių žmonių, atradusių Dievo pašaukimą, keičiančių žmonijos istoriją ir įgyvendinančių savo svajones. Jie jau atrado savo tapatybę, pasitelkę savo stiprybes, sutelkę energiją konkrečia linkme, maksimaliai išnaudodami galimybes. Sėkmingi žmonės moka mylėti, jie gyvena visavertį, produktyvų gyvenimą. Suklydę (kas pasitaiko kiekvienam) jie pasimoko iš savo klaidų, įgyja išminties ir kartu su Dievu kyla į naujas savo gyvenimo aukštumas.

Sėkmingi žmonės maksimaliai išnaudoja daugumą galimybių ir progų. Būtent todėl jie daro didelį poveikį aplinkiniam pasauliui. Kai gyvenimas jiems pamėtėja citrinų, jie išspaudžia jas ir paruošia limonado. Sunkumai juos užgrūdina. Jie atsisako būti aukomis, nes žino, kad yra gimę laimėti, būti nugalėtojais, čempionais!

O kiti ne mažiau nuostabūs žmonės dėl įvairiausių priežasčių tiesiog laukia, kol pagaliau prasidės gyvenimas. Tokie diena iš dienos sėdi savo galimybių verandoje, žvalgydamiesi, ilgesingai dūsaudami ir laukdami, kol kas nors juos atras ir suteiks laimę. Jie meldžiasi didelio proveržio, svajoja apie geresnį gyvenimą ir viltingai laukia didesnės meilės. Jie, kaip turintis sparnus, bet taip ir neišmokęs skraidyti nuostabus paukštis, į gyvenimą žvelgia kaip neišnaudoto potencialo šaltinį ar giliai užkastą lobių skrynį, pilną paslaptinių brangenybių, laukiančių, kada jas kas nors suras.

Nesvarbu, koks būtų gyvenimo tarpsnis, tiesa ta, kad vi-

suomet yra daugiau, – gali daugiau išmokti, daugiau padėti kitiems, daugiau kliūčių įveikti. Trokštu matyti žmones, maksimaliai išnaudojančius jiems duotą potencialą, atskleidžiančius Dievo jiems duotą tapatybę ir vykdančius dieviškus tikslus. Iš visos širdies trokštu matyti, kaip žmonės atgyja. Noriu matyti juos visiškai pasirengusius kurti Dievo istoriją, pakreipiant žmonijos istorijos vagą Dievo karalystės link.

1997 m. be galo troškiau parengti žmones siekti Dievo jiems numatytų tikslų, todėl palikau keturias savo verslo bendroves bei namus miške ir prisidėjau prie Betelio bažnyčios lyderių komandos. Tais pačiais metais kartu su Bilu Džonsonu (*Bill Johnson*) ir puikiąja savo komanda Redinge, Kalifornijos valstijoje, mes įsteigėme Betelio tarnystės mokyklą (BTM). Toji mokykla netrukus tapo katalizatoriumi visiems, norintiems perrašyti savo asmeninę istoriją ir įsitvirtinti Dievo pašaukime. Vos per septyniolika metų studentų skaičius išaugo iki dviejų tūkstančių (nors pačiame mieste nėra nė devyniasdešimties tūkstančių gyventojų). Tiesą sakant, mokykla taip greit išaugo, kad mums pritrūko vietos. Todėl 2001 m. pastatėme priestatą, bet ir jis netrukus užsipildė, buvo pilnutėlis dar nebaigus apdailos darbų. Žodis sklido žaibiškai – toliau plūdo žmonės iš visų pasaulio kampelių. Netrukus pradėjome dėstyti įvairiose visame mieste išsibarsčiusiose auditorijose. Nepaisydami nepatogumų, studentai toliau registravosi. Jų akys spindėjo, o širdys liepsnojo.

2012 m. BTM paprašė leidimo naudoti Redingo miesto administracijos salę (o tai didžiausia auditorija mūsų apygardoje), kad sutalpintų bent pusę norinčių studijuoti. Šiuo metu, kai rašau šią knygą, mums vėl neužtenka vietos, todėl teks imtis vieno didžiausių statybos projektų per visą mūsų miesto istoriją. Mokykloje kasmet studijuoja apie 900 studentų iš kitų šalių. Žmonės visame pasaulyje taip susidomėję ir trokšta atskleisti Dievo

jiems duotą potencialą, kad buvome tiesiog priversti pasirūpinti, jog BTM būtų įtraukta į SEVIS¹ sistemą ir profesinių lavinimo mokyklų tinklą kaip didžiausia tokio pobūdžio tarptautinė mokykla JAV.

Nors mokykla greitai augo, keliaudamas po pasaulį pastebėjau, kad vis dar yra daugybė žmonių, trokštančių sužinoti ir patirti tai, ko išmoksta mūsų studentai. Deja, dėl įvairiausių priežasčių jie tiesiog negali atvykti pas mus mokytis. Todėl ši knyga skirta ir tokiam poreikiui patenkinti: visiems, negalėjusiems atvykti pas mus į Redingą, suteikti ryškiausias gaires ir išgvildinti aktualiausius klausimus, kurie per pastaruosius du dešimtmečius kilo mums nagrinėjant pašaukimo ir tikslo siekimo temas.

Kviečiu kartu su manimi leistis į šią kelionę – iškasti paslėptą lobį, glūdintį kiekvieno skaitytojo širdyje. Linkiu, kad kiekvienas, kuris tik drąsiai vers šios knygos puslapius, atgytų ir užsidegtų didžiuliu troškimu daugiau sužinoti bei išmokti apie sėkmės paslaptis sekant Dievu ir būtų visiškai pasirengęs imtis Dievo skirtų tikslų įgyvendinimo savo gyvenime.

Praėjus dviem dešimtmečiams rengiant studentus, supratau, kad nėra jokios stebuklingos piliulės ar sėkmės, kuri aplankytų pernakt. Tačiau tūkstančiai studentų patvirtins, kad tam tikras bendras procesas mus paruošia svajonių įgyvendinimui. Nesu naivus ir nemanau, kad absoliučiai kiekvieno skaitytojo gyvenimas bus iš esmės perkeistas, tačiau esu įsitikinęs, kad daugelis gali iš šios knygos pasimokyti. Ji gali turėti nemažą poveikį asmeniniam gyvenimui, o taip pat ir teigiamą įtaką Dievo karalystės plitimui.

Kviečiu nusiteikti pokyčiams. Meldžiu, kad Dievas prabilėtų per šios knygos puslapius ir padėtų išsipildyti visoms tavo svajonėms. Tau skirta laimėti!

¹ Internetinė studentų ir mainų programų dalyvių sistema, per kurią stebimi asmenys, norintys gauti vizas, nuo to laiko, kai gauna pradinus dokumentus, iki mokyklos ar mokymo programos baigimo ar nutraukimo (vert. past.).

Kapitonas Amerika

Vidurinėje mokykloje Henris buvo geriausias mano draugas. Jis buvo žemas, kresnas vaikas, kuris vaikščiodamas krypuodavo kaip antis. Tėvai vertė jį lankyti bažnyčią, todėl didžiąją savo jaunystės dalį jis kaip įmanydamas stengėsi nusikratyti jį kamavusios religinės stigmos. O aš buvau išstypęs, liesas vaikėzas (1. 80 m ir 62 kg), namie repetuojantis kietuolio žingsnelius, taigi nuolat staipydavausi lyg šluotkotį į užpakalį įsikišęs. Tai bent draugeliai – ilgšis ir dručkis!

Iš tikrųjų galima sakyti, kad toks tokį sutiko: abu siekėme pritapti prie „populiariųjų“. Tiesiog iš kailio nėrėmės, trokšdami kaip nors įsilieti. Mes svaidydavomės riebiais keiksmazodžiais ir vaidindavome piktus. Vienu metu net vilkėjau labai aptemptus džinsus ir baltus marškinėlius, o vargšo Henrio drabužiai buvo pirkti padėvėtų ar pigių drabužių parduotuvėse. Be abejo, jo mama stengėsi kaip įmanydama, kad vaikas atrodytų „gražiai“, bet Henrio nesuderintos, nemadingos drapanos tik dar labiau

paryškino apgailėtiną to nelaimėlio padėtį. Nors Henrio tėvai iš tikrųjų labai mylėjo savo sūnų ir juo rūpinosi, jie buvo tikri Flint-stounai, gerokai atsilikę nuo gyvenimo tikrovės.

Henris gyveno vadinamajame vargšų kvartale, per gatvę nuo mašinų kapinių. Ilgainiui laužynas tapo jo prieglobsčiu, pamėgtu kampeliu, kuriame jis slėpdavosi nuo savo nesėkmių. Šis murzinas, tepaluotas vaikinaiš mokė greitai naršyti po laužyną ir galėdavo suveikti įvairiausių dalių.

Kai Henris pagaliau sulaukė amžiaus, kai galima įsigyti vairuotojo pažymėjimą, laužyno direktorius leido jam išgelbėti nuo sunaikinimo pavargusį, aprūdijusį '57 Ford Fairlane kledarą. Šis „neapdorotas deimantas“, kadaise gamykloje nudažytas dviejomis spalvomis – balta ir laišos rausvumo, dabar tebuvo bjaurios rožinės spalvos, kuri likdavo ant drabužių, kaskart kiek pasitrynus į kledarą.

Jau pačią pirmąją savaitę, kai Henris išgelbėjo tą fordą, mudviem tapo akivaizdu, kad būtina jį atnaujinti. Taigi pirmiausia nusivarėme jį į mokomas autoremonto dirbtuves ir nupurškėme pilka spalva (tam sunaudojome apie dešimt skardinių dažų). Paskui naudodamiesi trafaretu ant abiejų mašinos šonų didžiulėmis juodomis raidėmis užrašėme žodžius „Kapitonas Amerika“. Vėliau savo kledariuką užstūmėme ant keltuvo ir iškėlę duslintuve prigrežiojome skylių, kad važiuodamas riaumotų kaip lenktyninė mašina.

Sėdynės buvo tokios nutrintos, kad pro kai kurias skylės byrėjo kamšalas, todėl nusipirkome tris lipnios juostos ritinius ir jas užklįjavome. Vienintelė bėda buvo ta, kad jei užsimiršęs neatsargiai klestelėdavai, ta lipni juosta prilipdavo prie užpakalio, priklijuodama tave prie sėdynės, nekalbant apie tai, kad praktiškai būdavo neįmanoma nuo džinsų nugramdyti klijų.

Buvo akivaizdu, kad reikėjo pakeisti estetinį vaizdą, bet teko

žvilgterėti ir po dangčiu – fordai reikėjo rimtos pagalbos. Viena iš daugelio unikalių „Kapitono Amerikos“ savybių buvo ta, kad alyvos jis rijo nė kiek ne mažiau nei degalų. Kai užsidegus raudonai šviesoforo šviesai sustodavome ir vėliau vėl pajudėdavome, paspaudus akseleratoriaus pedalą iš po dangčio parūkdavo melsvų dūmų debesis, kuris apgaubdavo visą mašiną. Henris jį praminė „šlovės debesiu“.

Tuomet nuoširdžiai manėme turintys „kietus“ ratus, bet dabar, pažvelgęs atgal, suprantu, kad iš tikrųjų buvome visos mokyklos pajuokos objektai. Panelės visai nesiverždavo važiuoti su mumis namo.

Tuo metu mudu su Henriu nesupratome, kad vien trafaretinis užrašas „Kapitonas Amerika“ ant mašinos šonų automatiškai nepaverčia mūsų jokiais superherojais, kaip ir skylės duslintuve mūsų kledaro nepadaro lenktynine mašina. Lipni juosta gal ir tinka nedidelėms kietųjų paviršių skylėms užlipdyti, bet visiškai netinka mašinų sėdynėms lopyti. Mudu su Henriu buvome tik du berniokai, desperatiškai troškę pritapti, būti mylimi ir suprasti. Tada manėme, kad pasaulis juokiasi *kartu su* mumis, nors iš tikrųjų pasaulis juokėsi *iš* mūsų.

Iš tiesų mudviem su Henriu nebuvo lemta pritapti. Nemokėjome nieko, ką vertino „kietuolių minia“. Iš tikrųjų net patys sau nepatikome. Šiandien suvokiu, kad „Kapitonas Amerika“ buvo daugiau nei mašina – tas fordas buvo išorinis mūsų vidinės sukiužusios būsenos atspindys. Viduje jautėmės niekam tikę ir sutręšę, kaip ir tas kledaras. Tiek Henrio, tiek mano gyvenimas buvo „lipnia juosta suklijuotas“, nes byrančios mūsų šeimos jau buvo spėjusios išmušti iš mūsų kone visą „kamšalą“. Ta mašina buvo viskas, ką galėjome padaryti, kad stiprus vidinis skausmas, kurį abu jautėme, nepradėtų veržtis lauk pro ausis. Mums pavyko dažais pridengti išblukusią savo jaunatviškumo šlovę. Deja, nie-

kaip neįstengėme užglaistyti bespalvių, surūdijusių ir skausmingų atstūmimo metų. Nors ant savo marškinėlių su trafaretu užsirašėme „Kapitonas Amerika“, „po dangčiu“ taip ir likome tik du išsigandę maži berniukai. Eidami gatve mudu riaumodavome kaip lenktyniniai automobiliai – stengdavomės kalbėti „kietai“ ir keikdavomės kaip vežikai – tačiau tai tebuvo akių dūmimas. Lyg koks nedidelio biudžeto filmas su prastais aktoriais ir be jokio siužeto. Matyt, mudu vieną prie kito patraukė neapykanta sau ir vidinis sukiužimas. Džiaugėmės toks tokį sutikę, suteikėme vienas kitam trokštamos bendrystės, kurios taip ilgėjosi išbadėjusios mūsų sielos. Buvome lyg du neregiai, šlitinėjantys tamsoje ir apgraibomis ieškantys priėmimo, ištroškę meilės.

Pasaulyje pilna tokių, kaip Henris ir Krisas, kurie vos ne vos kruta, panirę į skausmingą egzistenciją, vaistais apmalšindami tik simptomus. Jų gyvenšana dažniausiai pasižymi impulsyvumu, o aplinkinė kultūra persmelkta nemeilės. Tokie buriasi krūvon, įteisindami ir neplakdami vienas kito už savo sutrikimus bei savo pasiekimų (ar jų nebuvimo) lygį matuodami, lygindamiesi vienas su kitu. Senovės pranašas, vardu Izaijas, yra taip pasakęs: „Visi mes pakrikome lyg avys“ (Izaijo 53, 6).

Bet, kaip dauguma iš jūsų jau žinote, mes nesame bejėgės aukos! Tiesą sakant, esame gimę laimėti. Juk ne pakaušyje, o veide yra mūsų akys, nes buvome sukurti ne atsitraukti, o eiti pirmyn. Rankos sukurtos taip, kad galėtume paimti priešais esančius daiktus. Pėdos nukreiptos pirmyn ne šiaip sau – eiti atgal, atsitraukti mums yra lėtas ir sunkus procesas. Tai tik keli ženklai, bylojantys, kad Kūrėjas mus sukūrė skintis kelią pirmyn, gyventi sėkmingą, vaisingą gyvenimą. Dievas yra mūsų užnugario gynėjas, o mums skirta veržtis į priekį.

DIEVAS YRA MŪSŲ UŽNUGARIO GYNĖJAS,
O MUMS SKIRTA VERŽTIS Į PRIEKĮ.

Visa tai žinant, kyla klausimas: kaipgi turėtume skintis kelią pirmyn ir klestėti Dievo karalystėje? Turime atrasti tikrąją savo tapatybę, tikslingai ir aktyviai ugdytis dorybes ir iš pašaknų pakirsti destruktvyvaus ir neproduktyvaus elgesio priežastis. Turime nusiplėšti kaukes ir liautis gyvenę retušuotą gyvenimą! Nepaprastai svarbu pagaliau prabusti ir pamatyti pribloškiančią viršesnės Dievo karalystės tikrovę, tuo pačiu mokantis naviguoti šioje kelionėje, kurią vadiname gyvenimu. Mes pašaukti didybei, mums skirta ragauti šlovės.